

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych, uchylającego dyrektywę Rady 87/357/EWG oraz dyrektywę 2001/95/WE

COM(2013) 78 final – 2013/0049 (COD)

(2013/C 271/15)

Sprawozdawca generalny: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Rada, w dniu 25 lutego 2013 r., oraz Parlament Europejski, w dniu 12 marca 2013 r., postanowiły, zgodnie z art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych, uchylającego dyrektywę Rady 87/357/EWG oraz dyrektywę 2001/95/WE

COM(2013) 78 final – 2013/0049 (COD).

12 lutego 2013 r. Prezydium Komitetu powierzyło przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie Sekcji Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji.

Mając na względzie pilny charakter prac, na 490. sesji plenarnej w dniach 22–23 maja 2013 r. (posiedzenie z 22 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyznaczył Bernarda HERNÁNDEZA BATALLERA na sprawozdawcę generalnego oraz stosunkiem głosów 120 do 1 – 3 osoby wstrzymały się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES zgadza się z punktem widzenia Komisji dotyczącym ustanowienia ram prawnych uwzględniających wysoki poziom ochrony konsumenta, które uwzględniałyby obowiązek zapewnienia, że produkty konsumpcyjne są bezpieczne.

1.2 Zdaniem Komitetu rozporządzenie to odpowiedni instrument prawny dla konsolidacji obowiązujących tekstów prawnych, dostosowujący je do nowych ram legislacyjnych dotyczących wprowadzania na rynek produktów. Za pomocą rozporządzenia ustanowi się ten sam poziom bezpieczeństwa i wspólne kryteria we wszystkich państwach UE.

1.3 Ponieważ rozporządzenie to jedyny instrument umożliwiający przyjęcie tych samych środków i określający w jednolity sposób poziom zagrożenia we wszystkich państwach UE, propozycję tę należy sformułować tak, by mogła być interpretowana jednakowo we wszystkich państwach Unii.

1.4 EKES uważa, że ze względu na znaczenie normalizacji dla zagwarantowania bezpieczeństwa produktów, Komisja powinna bardziej wspierać udział konsumentów w Europejskim Komitecie Normalizacyjnym (CEN) i innych podobnych organizacjach.

1.5 Zdaniem Komitetu, w imię pełnej realizacji rynku wewnętrznego, wniosek stanowi – z jednej strony – ważny środek ochronny dla konsumentów ponieważ zmniejsza zagrożenie obrażeń i śmierci i przywraca zaufanie, a – z drugiej strony – niezbędna jest przejrzystość i lojalność transakcji handlowych, by podmioty pragnące produkować i sprzedawać niebezpieczne produkty nie uzyskiwały nieuczciwych korzyści

w stosunku do konkurentów, którzy ponoszą koszty produkcji bezpiecznych produktów.

2. Wprowadzenie

2.1 Celem ochrony bezpieczeństwa konsumentów jest to, by dobra i usługi oddane do dyspozycji konsumentów – przy wykorzystaniu ich w normalnych lub przewidywalnych warunkach – nie stwarzały problemów dla ich bezpieczeństwa. Na wypadek takich sytuacji muszą istnieć szybkie i proste procedury umożliwiające wycofanie z rynku. To jedna z priorytetowych zasad europejskiej polityki ochrony konsumenta, już od czasów programu wstępnego przyjętego w 1975 r. ⁽¹⁾ Konsekwencją rezolucji Rady z 23 czerwca 1986 r. ⁽²⁾ w sprawie ochrony i wspierania interesów konsumentów było opracowanie tzw. „nowego podejścia” w obszarze harmonizacji technicznej i normalizacji ⁽³⁾.

2.2 Pierwsza dyrektywa dotycząca ogólnego bezpieczeństwa produktów została przyjęta w 1992 r. ⁽⁴⁾ i zastąpiona dyrektywą 2001/95/WE Parlamentu i Rady z 3 grudnia 2001 r. ⁽⁵⁾, która weszła w życie 15 stycznia 2002 r., z terminem wdrożenia w państwach członkowskich wyznaczonym na 15 stycznia 2004 r. W swoim czasie EKES wypowiedział się na ten temat ⁽⁶⁾ i zaakceptował zaproponowane przez Komisję podejście, zachowując jednak powściągliwość wobec niektórych aspektów.

⁽¹⁾ Rezolucja Rady z 14 kwietnia 1975 r. w sprawie programu wstępnego EWG na rzecz polityki ochrony i informowania konsumentów, Dz.U. C 92 z 25.4.1975, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 167 z 5.7.1986, s. 1.

⁽³⁾ Opierało się ono na rezolucji Rady z 7.5.1985., Dz. U. C 136 z 4.6.1985, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 228 z 11.8.1992, s. 24.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 11 z 15.1.2002, s. 4.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 367 z 20.12.2000, s. 34.

2.3 Utworzono wspólnotowy system szybkiego informowania w zakresie produktów nieprzeznaczonych do spożycia (RAPEX), umożliwiający przepływ informacji między Komisją a władzami państw członkowskich na temat środków przyjmowanych przez państwa członkowskie i podmioty gospodarcze w zakresie produktów stanowiących poważne zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, by stawić czoła tzw. „nagłym wypadkom”. W 2004 r.⁽⁷⁾ Komisja przyjęła szczegółowe wytyczne na rzecz zagwarantowania prawidłowego funkcjonowania systemu RAPEX.

2.4 Chociaż 27 państw członkowskich transponowało dyrektywę do swojego porządku prawnego, na różne sposoby wdrożyły ją na swoim terenie. Zaistniałe różnice w transpozycji dotyczyły m.in.:

- aspektów związanych z oceną bezpieczeństwa opisaną w art. 3 dyrektywy;
- identyfikowalności: w niektórych państwach członkowskich zobowiązuje się do identyfikacji i wskazania pochodzenia produktu, na samym produkcie lub na jego opakowaniu, a nawet dostarczenia informacji na temat importera. W innych państwach członkowskich nie jest to obowiązkowe;
- z kolei w niektórych państwach członkowskich wymaga się tylko, by producent powiadomił o znanych zagrożeniach, przy czym powiadamianie nie jest obowiązkowe, jeżeli producent „powinien znać” zagrożenia przy uwzględnieniu dostępnych informacji.

3. Wniosek Komisji Europejskiej

3.1 Wniosek w sprawie rozporządzenia stanowi element pakietu dotyczącego bezpieczeństwa produktów i nadzoru rynku, który obejmuje również wniosek w sprawie jednolitego rozporządzenia dotyczącego nadzoru rynku i wieloletniego planu działań na rzecz nadzoru rynku w okresie 2013–2015.

3.2 Celem wniosku w sprawie rozporządzenia jest uzupełnienie przyjętych w ostatnich latach ram prawnych w zakresie bezpieczeństwa towarów konsumpcyjnych i wprowadzania ich do obrotu. Odnosi się do produktów nieprzeznaczonych do spożycia i nie obejmuje takich towarów jak antyki. W rozporządzeniu wymaga się, by produkty konsumpcyjne były „bezpieczne” i ustanawia się określone obowiązki dla podmiotów gospodarczych. Zawiera ono także przepisy w zakresie opracowywania norm wspierających ogólne obowiązki w zakresie bezpieczeństwa. Komisja za podstawę prawną uznaje art. 114 TFUE w zakresie środków ustanawiania i działania rynku wewnętrznego, w oparciu o wykonywanie kompetencji dzielonych Unii Europejskiej i państw członkowskich.

3.3 Przedstawiając wniosek w sprawie rozporządzenia – a nie dyrektywy – Komisja decyduje się na inny instrument prawny, by ustanowić ten sam poziom bezpieczeństwa we

wszystkich państwach UE i ujednolicić ustawodawstwo w tej dziedzinie za pomocą szeregu wspólnych kryteriów; przepisy sektorowe pozostają bez zmian. Wniosek w sprawie rozporządzenia ustanawia jasne i szczegółowe normy, które zostaną wdrożone jednocześnie i jednolicie w całej Unii Europejskiej.

3.4 Zamiarem Komisji jest utrzymanie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, a także racjonalizacja i uproszczenie działania systemu bezpieczeństwa i jego powiązań z innymi aktami ustawodawczymi Unii Europejskiej.

3.5 Wniosek ma uchylić dyrektywy 87/357/WE i 2011/95/WE, których treść podzielono na dwa opracowywane obecnie wnioski w sprawie rozporządzenia. W ten sposób przepisy dotyczące nadzoru rynku i systemu RAPEX, zawarte obecnie w dyrektywie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zostały przeniesione do wniosku w sprawie nowego rozporządzenia. Wniosek ten będzie jedynym instrumentem odnoszącym się do nadzoru rynku, w którym zebrane zostaną wszystkie przepisy w tej dziedzinie, i który będzie dysponował systemem RAPEX jako systemem ostrzegania w zakresie stanowiących zagrożenie produktów.

3.6 Natomiast niniejszy wniosek określa podstawowe obowiązki odpowiednich podmiotów gospodarczych (producentów, importerów i dystrybutorów) uczestniczących w łańcuchu dostaw produktów konsumpcyjnych, w zakresie w jakim podmioty te nie podlegają analogicznym wymaganiom na gruncie unijnego sektorowego prawodawstwa harmonizacyjnego. Dlatego jego funkcja zostaje ograniczona do działań w sytuacjach nieobjętych przepisami sektorowymi lub regulowanymi nimi tylko w niewielkim stopniu.

3.7 Wniosek opiera się na zasadzie ogólnej, zgodnie z którą wszystkie niezwyrodnosciowe produkty konsumpcyjne sprzedawane lub wprowadzane na unijny rynek muszą być bezpieczne. Bardziej szczegółowe obowiązki podmiotów gospodarczych dotyczą tylko tych podmiotów, które nie podlegają stosownym obowiązkom ustanowionym w prawodawstwie harmonizacyjnym dotyczącym poszczególnych sektorów produktów.

3.8 Wniosek został znacznie uproszczony dzięki wyraźnemu powiązaniu tego wymogu z prawodawstwem sektorowym oraz za sprawą uproszczenia przepisów dotyczących norm. Produkty konsumpcyjne zgodne z unijnym prawodawstwem harmonizacyjnym w poszczególnych sektorach, które ma na celu zapewnienie zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, będą uznawane za bezpieczne również na gruncie rozporządzenia, którego dotyczy niniejszy wniosek.

3.9 Zaktualizowano również definicje i dostosowano je do nowych ram prawnych dotyczących wprowadzania produktów do obrotu. Ponadto znacznie uproszczono ustalanie, która istniejąca norma europejska jest właściwa w danym przypadku, oraz proces występowania o opracowanie norm europejskich, które mają być podstawą domniemania bezpieczeństwa produktu. Dostosowano także te procedury do nowych ram normalizacji.

⁽⁷⁾ Decyzja Komisji 2004/418/WE, Dz.U. L 151 z 30.4.2004, s. 84.

3.10 Zobowiązania podmiotów gospodarczych dotyczą między innymi kwestii związanych z etykietowaniem, identyfikacją produktów, działaniami naprawczymi, które należy podejmować w przypadku produktów niebezpiecznych, oraz informowaniem właściwych organów.

3.10.1 We wniosku wprowadza się wymóg, by podmioty gospodarcze były w stanie zidentyfikować podmioty, które dostarczyły im produkt oraz podmioty, którym one ten produkt dostarczyły. Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania środków, którymi zobowiąże podmioty gospodarcze do utworzenia lub stosowania istniejących elektronicznych systemów identyfikowalności.

4. Uwagi ogólne

4.1 EKES jest zwolennikiem przepisów o wysokim poziomie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów, zwłaszcza w zakresie produktów oraz uważa, że wniosek Komisji może je wzmocnić. Jednocześnie wnosi o uwzględnienie uwag zawartych w niniejszej opinii, mających na celu jaśniejsze sformułowanie wniosku.

4.2 EKES zwraca uwagę na kwestie szczegółowo ujęte w uzasadnieniu wniosku, które nie zostały następnie włączone do części normatywnej. W motywach wniosku mowa np. o takich sprawach jak fakt, że nowy wniosek powinien odnosić się do wszystkich sposobów sprzedaży, włącznie ze sprzedażą na odległość; uwaga ta nie została włączona do artykułów wniosku. Dlatego ze względu na to, że proponowany instrument prawny wymaga wcześniejszego ujednoczenia kryteriów – mającego na celu jednolitą interpretację rozporządzenia we wszystkich państwach UE – Komitet sugeruje dodanie przynajmniej krótkiego odniesienia do tej kwestii w artykułach wniosku w sprawie rozporządzenia.

4.2.1 Zdaniem EKES-u użycie formuły rozporządzenia jest stosowne i proporcjonalne, jako że rozporządzenie to jedyny instrument umożliwiający przyjęcie we wszystkich państwach członkowskich UE takich samych środków, wspieranych w ten sam sposób i odnoszących się do identycznego zagrożenia. Stanowi odpowiedni sposób uchylecia dyrektyw 87/357/EWG i 2001/95/WE, o ile utrzymany zostanie poziom bezpieczeństwa w nich ustanowiony, w odniesieniu do wymaganego poziomu bezpieczeństwa.

4.2.2 Wpływa to na zapewnienie bezpieczeństwa prawnego rynku i konsumentów, które – wraz z uproszczeniem środków – oznacza obniżenie kosztów ekonomicznych związanych z przyjęciem rozporządzenia; a jego warunki należy interpretować jednakowo we wszystkich państwach Unii Europejskiej.

4.2.3 Należy podkreślić, że wniosek w sprawie rozporządzenia będzie określał obszar zastosowania z punktu widzenia unijnych przepisów sektorowych. Dlatego wskazane jest podkreślenie w art. 1 „ogólnego” i przekrojowego charakteru wniosku w stosunku do pozostałych przepisów sektorowych dotyczących bezpieczeństwa produktów konsumpcyjnych.

4.3 Podobnie jak w przypadku dyrektywy, we wniosku w sprawie rozporządzenia wymaga się, by produkty konsumpcyjne były „bezpieczne”. Ustanawia się określone obowiązki podmiotów gospodarczych oraz ustanawia przepisy dotyczące opracowywania norm wspierających ogólny obowiązek bezpieczeństwa. W artykułach wniosku nie ma jednak mowy o „zasadzie ostrożności”, która powinna dominować w dziedzinie bezpieczeństwa produktów i którą należy wyraźnie włączyć do części normatywnej tekstu.

4.4 Definicje zawarte we wniosku

4.4.1 Jeśli chodzi o definicje zawarte we wniosku, EKES uważa, że niektóre z nich należałoby poddać przeglądowi ponieważ – ze względu na kwestie terminologiczne, związane z tłumaczeniem lub wynikające z różnych tradycji prawnych państw członkowskich – mogłyby w przyszłości stanowić problem podczas wdrażania rozporządzenia.

4.4.2 Pojęcie produktów „bezpiecznych” jest trafne i uwzględnia różnorodne aspekty umożliwiające ocenę bezpieczeństwa produktów z punktu widzenia okoliczności, które konsument powinien znać, takich jak trwałość produktu, jego charakter czy skład. Jednak termin „produkt” powinien zostać uzupełniony sformułowaniem „wytworzony”.

4.4.3 Również określenia „normalne” i „dające się w sposób uzasadniony przewidzieć” mogą wprowadzać w błąd, jako że kryterium zdrowego rozsądku mogłoby sugerować włączenie do tej kategorii jakiegokolwiek produktu, nawet jeżeli nie jest on bezpieczny, pod warunkiem korzystania z niego w odpowiedni sposób.

4.4.4 Natomiast termin „normalne” powinien być może zostać zastąpiony sformułowaniem „zwyczajowe”. Inną możliwością jest połączenie tego dwuznacznego terminu ze sformułowaniem dotyczącym konsumenta, dla którego przeznaczony jest dany produkt. W tym celu zaleca się zastąpienie wymienionego terminu wyrażeniem „produkt niebezpieczny”, ponieważ umożliwiłoby to ujednoczenie pojęcia już zawartego w dyrektywie w sprawie odpowiedzialności cywilnej za wadliwe produkty⁽⁸⁾; choć w tym obszarze pojęcie produktu jest szersze, to zaleca się ujednoczenie terminologii w porządku prawnym państw członkowskich.

4.4.5 Należy zauważyć, że w odniesieniu do terminu „upoważniony przedstawiciel” wzmianka o pełnomocnictwie mogłaby stać się w przyszłości źródłem konfliktów w krajach, w których wymagane byłoby wcześniejsze zawarcie umowy o pełnomocnictwie. Dlatego zalecane byłoby zastąpienie go terminem „zlecenie na piśmie”, które pozostawiłoby państwom członkowskim wolną rękę w kwestii wyboru formy umowy najlepiej dostosowanej do prawa krajowego, lecz również umożliwiło uniknięcie problemów w dziedzinie zawierania umów w przyszłości.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 210 z 7.8.1985, s. 29.

4.4.6 Zalecane byłoby również poszerzenie definicji terminu „poważne zagrożenie” na sformułowanie dotyczące wszelkiego „narażenia, ryzyka lub niebezpieczeństwa”, które lepiej chroniłoby konsumentów. Oznacza to, że termin „poważne zagrożenie” powinien wiązać się z potrzebą podjęcia natychmiastowych działań i przyjęcia środków w chwili uzyskania informacji o zagrożeniu.

5. Uwagi szczegółowe

5.1 We wniosku w sprawie rozporządzenia nadaje się szczególne znaczenie potrzebie ujednoczenia i uproszczenia obowiązków podmiotów gospodarczych. EKES całkowicie zgadza się z tym podejściem ze względu na istniejące obecnie niejasności zarówno z punktu widzenia podmiotów gospodarczych, jak i władz krajowych.

5.2 Do art. 4 należałoby dodać „w rozumieniu niniejszego rozporządzenia”, jako że pojęcie bezpieczeństwa może różnić się od przepisów ustanowionych w ramach innych norm sektorowych.

5.3 W przepisach należałoby wyjaśnić czy rozporządzenie to ma również obejmować usługi. EKES oczekuje jednak od Komisji, że przedstawi ona szczegółowy wniosek w sprawie bezpieczeństwa usług w UE.

5.4 Jeśli chodzi o kategorię konsumentów „podatnych na zagrożenia”, o których mowa w art. 6 lit. d, należałoby uściślić pojęcie konsumenta podatnego na zagrożenia i określić, czy wynika ono z kryteriów ogólnych (wiek, stan zdrowia itp.), czy też zależy od cech produktu (niewystarczająca wiedza na jego temat). EKES uważa, że w celu osiągnięcia większej spójności unijnego prawa należałoby stosować autonomiczną terminologię unijnego ustawodawstwa zamiast definiować pojęcia w każdym wniosku ustawodawczym z osobna.

5.5 W art. 6 ust. 2 lit. h mowa o rozsądnych oczekiwaniach konsumentów co do bezpieczeństwa. Należałoby uściślić termin „rozsądny” dodając sformułowanie „z punktu widzenia jego charakteru, składu i przeznaczenia”. Artykuł nabrałby dzięki temu większej pewności prawnej.

5.6 Zdaniem EKES-u konsumenci mają prawo do uzyskania jasnych i precyzyjnych informacji na temat pochodzenia produktów. Należy ich informować o konkretnym miejscu pochodzenia produktu, zgodnie z ustawodawstwem unijnym.

5.7 Wskazane byłoby także preredagowanie tego wymogu, ponieważ producenci i importerzy muszą „zapewnić” wypełnienie ustanowionych w ten sposób zobowiązań.

5.8 Zobowiązania producentów i innych podmiotów

5.8.1 We wniosku w sprawie rozporządzenia ustanawia się przepisy odnośnie dokumentacji przedstawianej przez producentów oraz podejmowanych przez nich działań na rzecz zagwarantowania bezpieczeństwa konsumentów, które Komitet uznał za odpowiednie.

5.8.2 Te konkretne zobowiązania to poddanie analizie próbek wprowadzanych do obrotu produktów, badanie reklamacji i prowadzenie rejestru reklamacji produktów niezgodnych z wymogami i produktów z odzysku, a także obowiązek informowania dystrybutorów o monitorowaniu tych obszarów.

5.8.3 We wniosku nie przedstawia się jednak konkretnych sposobów realizacji – czy podjęcie odpowiednich środków (np. utworzenie specjalnego rejestru) pozostawia się decyzji każdego państwa członkowskiego czy też, co byłoby bardziej wskazane, działania te należy zharmonizować w celu utrzymania systemu ostrzegania umożliwiającego informowanie rynku z wyprzedzeniem umożliwiającym przedsięwzięcie skutecznych środków przed powstaniem szkód.

5.9 Dokumentacja techniczna

5.9.1 Obowiązek informowania konsumentów powinien odnosić się jedynie do kwestii związanych z wykorzystaniem i cechami produktów, a nie obejmować tzw. dokumentacji technicznej, która może zawierać dane dotyczące tajemnicy handlowej i inne informacje poufne producentów, do których muszą jednak mieć dostęp organy władzy. W tym celu należy sformułować jasne i wspólne normy, o których nie ma mowy we wniosku.

5.9.2 Z tekstu wydaje się wynikać, że odpowiedzialnością za szkody wyrządzone w związku z używaniem danego produktu, który nie jest bezpieczny, jest obarczany producent. Bardziej stosowne byłoby stwierdzenie, że dokument zachowuje ważność przez okres 10 lat. By treść art. 8 ust. 6 była bardziej jasna, należałoby zastąpić wyrażenie „producenci zapewniają” sformułowaniem „producenci są odpowiedzialni”, które lepiej oddaje nałożone na nich obowiązki. W podobny sposób – *mutatis mutandis* – należałoby odnieść się do importerów i ich odpowiedzialności, a także do obowiązku przechowywania dokumentacji technicznej przez 10 lat, podobnie jak w przypadku pozostałych podmiotów gospodarczych.

5.9.3 By konsumenci mogli bez przeszkód korzystać ze swojego prawa do informacji o określonym produkcie, w art. 8 ust. 7 zobowiązującym producenta do wskazania „jednego miejsca, w którym można skontaktować się z producentem” należałoby dodać, że taka procedura nie może być uciążliwa dla konsumentów, jako że mógłby on w takim przypadku być niebezpośrednio „karany”.

5.10 EKES wnosi o maksymalny poziom ochrony w przypadku produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zwłaszcza wyglądających na zabawki, co do których należałoby zastosować przepisy dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa zabawek, by osiągnąć wysoki poziom ochrony nieletnich.

5.11 EKES jest zwolennikiem identyfikowalności produktów na całej długości łańcucha dostaw, ponieważ pomaga to w identyfikowaniu podmiotów gospodarczych i podejmowaniu w stosunku do produktów niebezpiecznych, zarówno środków naprawczych, jak procedury wycofania ich z rynku.

5.12 Jeśli chodzi o europejskie normy w sprawie domniemania zgodności, EKES jest zdania, że wniosek ulepszy obecny system. Dla większej pewności prawa należy jednak wyjaśnić przepisy przejściowe i zasadę domniemanej zgodności.

5.12.1 Ze względu na znaczenie normalizacji, EKES uważa, że europejskie organy normalizacyjne powinny dysponować zasobami umożliwiającymi im zwiększenie wydajności i zagwarantowanie wysokiej jakości. Niezbędne jest także skuteczniejsze reprezentowanie konsumentów.

5.13 Wykorzystanie aktów delegowanych zasadniczo sprawia wrażenie rozsądnego, chociaż nielogiczne wydaje się nadawanie uprawnień na czas nieokreślony. Ponadto akty delegowane nie powinny wpływać na kluczowe kwestie i należy je utrzymać w ramach ograniczeń pierwotnego aktu, korzystając z nich zwłaszcza w przypadkach wprowadzania do obrotu

produktów niebezpiecznych. Dlatego rozsądne wydaje się przyjęcie aktów delegowanych w przypadku art. 15 ust. 3 lit a) wniosku, natomiast przypadki opisane w lit. b) są bardziej wątpliwe.

5.14 Należy ponownie podkreślić, że w kwestii kar EKES jest zwolennikiem harmonizacji czynów zabronionych i stosowanych sankcji w zależności od popełnionego naruszenia⁽⁹⁾, jako że jedynie ogólne nawiązanie do tego, by kary były skuteczne, odstrasżające i proporcjonalne, może prowadzić do zniekształceń na rynku.

5.14.1 EKES uważa wreszcie, że państwa członkowskie powinny dysponować środkami naprawczymi oraz odpowiednimi i skutecznymi sposobami odwołania przed właściwymi sądami, w ramach zgodności z przepisami rozporządzenia chroniącymi konsumentów.

Bruksela, 22 maja 2013 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Henri MALOSSE

⁽⁹⁾ Np. podobnie jak w rozporządzeniu (WE) nr1071/2009 Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 51.